

DE BERG SAINTE-VICTOIRE

“Het landschap denkt zich in mij uit. Ik ben zijn bewustzijn.”

(Paul Çezanne in gesprek met Joachim Gasquet)

Zie om naar de berg

Naar jezelf in verwondering

Voel hoe de hand van de schilder voelt

(I)

De berg vast en zeker

Zo ben je

Je lichaam geëetst in de lucht

Zo ga je voorbij aan

Het dal in jezelf

Houd je vast aan de weg naar omhoog

In lagen gebouwd een tempel

Zo ben je

Uitgespaard een graf in een tuin

Zo houd je de wacht

Het oog van de vogel

Die jaagt in je hoofd

(II)

Je lichaam het anker
Slaapt onder de sterren
Slaapt hoog in de lucht

Zo hoog reikt de top
Van je glimlach
Zo diep graaft verdriet

Zo huivert de lucht
Door de vlucht van de vogel
Die je flanken verkent

De berg je lichaam
Slaapt onder de sterren
Waakt over je droom

(III)

Wie waagt zich met jou

Op de kruising van wegen

Op het pad dat geen terugkeer kent

Vertrouw je hem

Meer dan jezelf

Meer dan de zon op je kruin

Alleen het vuur

Krijgt je klein

Maakt dat je knielt voor de zon

Als in de kerker je glimlach

Een zoon huist

Die smeekt om erkenning

(IV)

De droom van je huid

Op de heuvel

Verteert met je lach

Zo handhaaft de dag

Zich tegen de nacht

Zo groeit je gezag

Zie naar beneden

Hoe fier het landschap

Zich keert in zichzelf

Verdriet is als regen

Beweegt met het water

Op weg naar omlaag

(V)

Hoe naakter de berg

Hoe wreder het oog

Woedt over de stilte

De middag zoek

Een uitweg

Geen vogel beweegt

Geloof de boeren niet

Zij zien de berg

Als een obstakel

Zij houden niet van

De weg van verdriet

Door het ravijn

(VI)

Het oog kleedt je aan

Kleedt je uit

Houdt je staande

Op de grens

Van het lichaam

Verkies je de vrijheid

Verkeer je met vreemden

Verdeel je

De maagdelijke honing

Eerst als de dag vergaat

Verlaat de schaduw

De rust van het dal

(VII)

Het oog houdt

De berg in bedwang

Bedenkt in stilte het landschap

Welke macht

Oefent de dag uit

Over begeerte

De harige gloed van de zon

Op je huid

Wie heeft haar in handen

Wie stopt de wilde groei

Van je vacht wie

Tekent nacht in het oog van de bloem

(VIII)

Waar is de berg

Wie woont in de leegte

Wie in het oog

Waar blijft de vogel

Die vloog

Tussen hemel en aarde

Wat bewoog op het doek

Zo laat nog op zoek

Naar een schilder

De avond op zak

Een masker tegen

De nacht

(IX)

Gevangen in bliksem

Is je oogopslag

Begin van taal

Wat maal je nog om

De rugzak met pijn

Nu natuur je verteert

De lucht ziet omhoog

Naar het oog

Dat beweegt

In het dal huurt de schilder

De ruimte

Zijn hoofd zijn gemis

(X)

Het trillende licht

Buigt de hand van de schilder

Naar het hart van de berg

Treft je met leegte

Maakt onzeker

Je oogopslag

Verdriet vast en zeker

Zo ken je de berg

Enkel bepaald door de ruimte

Zo ken je jezelf

De wind en de vogel

Het oog en de naald